Pregaria.cat

Entrada

I tenia 13 anys!!

Per JesusR el ds., 11/07/2020 - 20:15

Com és possible que en un món amb tantes urgències trobem normal l'existència de tants artefactes atòmics, tantes bombes nuclears i terribles armaments de "destrucció massiva"?

Com és possible que aquesta capacitat destructiva gaudeixi de l'acceptació o del silenci de tanta gent que es diu culta, demòcrata, religiosa, i és capaç d'emocionar-se davant d'una obra d'art?

Com és possible que en molts estats la despesa militar superi la de la sanitat i l'educació, ignorant la misèria i la fam de grans multituds humanes?

Estem vacunats amb unes idees que fins ens fan valorar una lògica de mort per tal de considerar necessàries aquestes barbaritats i moltes altres, que poden acabar amb una part important de la humanitat i provocar fins i tot la destrucció de la terra.

Aquestes eren algunes de les preguntes que van fer que la Mireia es posés a plorar quan era a la capella del Santíssim de la parròquia. No era un plor desesperat. Les llàgrimes anaven caient i venien d'un cor net que havia acollit obertament la mirada de Jesús des de la creu. La Mireia tenia 13 anys i no podia entendre tantes contradiccions.

Tenia raó. No es pot entendre. És absurd. És aberrant.

Quan m'hi vaig apropar sentia un profund respecte, com si caminés en terra sagrada.

—Què et passa? Que no et trobes bé? Puc ajudar-te?

Va trigar una mica a respondre.

—No em trobo bé. No entenc res...

Després d'explicar-se com va poder i de formular les preguntes sense resposta que es feia... la miro i li dic:

—Jo tampoc ho entenc, jo també estic confós. Totes les explicacions amaguen desastrosa porqueria ben embolicada de raons. Mireia, no canviïs. Trobaràs moltes persones que tenen sentiments semblants als teus. Que cada llàgrima esdevingui una gota d'energia per canviar aquest món.